

РЕШЕНИЕ

№ 13844

гр. София, 22.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в
публично заседание на 15.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **12361** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и във връзка с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.
Образувано е по жалба на М. А. Д. ЛНЧ [ЕГН] търсещ закрила от С. срещу РЕШЕНИЕ №11825 от 12.11.2024г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/, с което на основание чл. 75, ал. 1, т.2 вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ вр. с чл. 9 от ЗУБ, във вр. с чл.12, ал.1, т. 6 и чл. 12, ал.2, т.4 от ЗУБ е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут. Жалбоподателят твърди, че обжалваното решение е незаконосъобразно, поради допуснати при постановяването му съществени нарушения на административно-производствените правила и противоречие с материалния закон. Изразява се несъгласие с решението в частта за отказа за предоставяне на бежански статут. Твърди, че същият е изразил политическо мнение, поради което ще бъде преследван, ако се върне в С. и и бъде предаден на органите по сигурността, контролирани от правителството на Б. А.. Твърди, че също ще бъде мобилизиран и методите за отклоняване от военна служба са неефективни. Сочи, че неправилен се явява извода на ответника и касателно това, че липсват предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут. Подчертава се, че има не само военен конфликт, но има и насилие. С оглед изложеното –се моли да се уважи жалбата като се уважи жалбата е преписката се върне на ответника за ново разглеждане със задължителни указания за уважаване на молбата за закрила.

В съдебно заседание –жалбоподателят се явява, като се представлява от адв.-С., който поддържа жалбата.

Ответната страна – чрез юрк.Х. - оспорва жалбата и моли решението като правилно и законосъобразно да бъде потвърдено. Сочи, че административният орган е в обвързваща

компетентност със справката на ДАНС като орган, който отговаря за националната сигурност. Административен съд София град, I отделение, 47 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното: Жалбата от 29.11.2024г. по отношение на връчване от 26.11.2024г. е в срок, от адресат на акта засегнат неблагоприятно, поради което следва да се разгледа по съществото ѝ.

В тази връзка се установява следното:

Производството пред ответника е образувано по молба от 25.07.2024 г. в Регистрационно - приемателен център - [населено място] (РПЦ - [населено място]) до Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ при МС) от М. (собствено име) А. (фамилно име) Д. (бащино име), от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], С., гражданин на С., арабин по народност, вероизповедание: мюсюлманин - сунит, семейно положение: неженен, ЛНЧ [ЕГН] Личните данни на чуждия гражданин са установени въз основа на представен оригинал на национален паспорт.

На 02.08.2024 г. с М. А. Д. е проведено интервю, обективизирано в Протокол с рег. № УП 6816..

Сирийският гражданин заявява, че е напуснал държавата си по произход на 15.01.2024 г. нелегално за Турция. Твърди, че се е установил в [населено място] за период от шест месеца. Посочва, че не е подал молба за закрила пред турските власти, защото не е искал да остане в Турция. Пояснява, че е живял в хостел с други хора и че е работил като фризьор. Изтъква, че не е имал проблеми с турските власти и гражданите на страната. Обяснява, че с помощта на трафикант е достигнал до РБ.

Мотивира молбата си за международна закрила с войната държавата си по произход. Сочи, че е роден и живял в [населено място], провинция Л. С.. Заявява, че е учил до трети курс в университета Тишрин, специалност Дизайнер и че е работил като фризьор. Съобщава, че не е служил в редовната сирийска армия, защото е бил студент. Твърди, че не е женен. Посочва, че къщата в [населено място] е била разрушена при бомбардировка и че със семейството му се е преместил в [населено място]. Пояснява, че е напуснал С. заради икономическата ситуация в страната. Обяснява, че няма никаква работа и че не може да продължи следването си. Изтъква, че родителите му, двама от братята му и сестра му живеят в къща под наем в [населено място]. Декларира, че желае да получи международна закрила в Република България и че няма да се завърне в държавата си на произход.

По собствените му думи той не е заплашван лично, не е ставал жертва на насилие, нито е арестуван, съден или осъждан.

Въз основа на изложеното ответникът е приел, че от изложената от М. А. Д. бежанска история се установява, че за чуждия гражданин не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, а именно: по причини основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. При провеждане на интервюто един наведен довод от търсещия международна закрила, че в държавата му по е бил преследван по някои от посочените критерии в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Няма преследване въз основа на неговата раса, религия, националност, изразено политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Сирийският гражданин не е направил и релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване.

Прието е, че в настоящия случай от събраните в хода на административното производство доказателства не се установява от една страна сирийският гражданин основателно да се страхува

от преследване в държавата си по произход, а от друга, това преследване да е по причина неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо убеждение. В хода на проведеното с чужденеца интервю, от негова страна не са изложени обстоятелства, сочещи за наличието на някое от обстоятелствата, предвидени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ във връзка с чл. 8, ал. 4 и, ал. 5 от ЗУБ. Анализът на заявените обстоятелства сочи, че твърденията на кандидата за международна закрила не попадат в предметния обхват на ЗУБ, тъй като М. А. Д. не твърди да изпитва страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение и изтъкнатото като причина да напусне С., не може да бъде квалифицирано като преследване спрямо чужденеца по смисъла на чл. 8, ал. 2-5 от ЗУБ или като риск от осъществяване на такова спрямо него. Персонално спрямо сирийския гражданин в държавата му по произход не е упражнявано насилие и лично не е бил обект на репресии. От изложените от чужденеца твърдения, той не е имал проблеми, нито с официалните власти в С., нито с други субекти по чл. 8, ал. 3 от ЗУБ.

Визирано е, че статут на бежанец се предоставя единствено на лично основание, при наличие на преследване по някоя от хипотезите на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, които условия в конкретния случай не са изпълнени. Чужденецът не е бил политически ангажиран, в настоящия случай търсещият международна закрила не е обосновал твърдения за осъществено спрямо него преследване по някои от причините посочени в чл. 8, ал. 1 във връзка с ал. 4 от ЗУБ. Не се констатира да са нарушени основни негови права или да е осъществена съвкупност от действия, които доведат до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повтаряемост. Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтаряемост.

Съгласно ал. 5 на чл. 8 от ЗУБ действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация. За да се квалифицират като преследване по смисъла на чл. 8 от ЗУБ, тези действия следва да се основават на причините посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Твърденията му не съдържат информация за осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ във връзка с чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, както и риск за бъдещо такова. От заявената от чужденеца бежанска история не се установи и наличието на наказателно преследване или наказание за отказ да отбие военната служба в държавата му по произход.

Направен е извода, че от изявленията на лицето е видно, че същият не се нуждае от закрила, тъй като е мигрант. Съгласно Глава II, § 62 от Наръчника по процедури и за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на 1-ята на обединените нации за бежанците, мигрантът е лице, което по причини различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 –напусне страната си по произход. Съответно ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец. Подчертано е, че по думите на сирийския гражданин напускането му на С., е обусловено от икономическата ситуация в страната, липсата на работа и финансови средства, с които да продължи следването си в университета Т..

С оглед това искането му за бежански статут е отхвърлено. Направен е и извода, че за лицето липсват и предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 9, тъй като не е посочил член от семейството му да има предоставен статут на бежанец в Република България, както и на хуманитарен статут.

В тази връзка е посочено, че търсещият международна закрила не прави обосновани изявления за наличието на реална опасност от тежки посегателства във връзка с възможността за прилагането на чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ. Съгласно посочената разпоредба, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание.

В този смисъл има позоваване на решение на Съда на Европейската общност (С.) от 17 февруари 2009 по дело С-465/0Посочено е, че в практиката си Съдът на Европейския съюз формулира така наречената концепция за "подвижната скала", т.е. колкото по-способен е търсещият международна закрила да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степената на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси хуманитарен статут /субсидиарната закрила/. По изключение, степената на насилие може да достигне толкова висока интензивност, че цивилно лице да се излага на реална опасност да претърпи посочените тежки посегателства поради самия факт на присъствието си на територията на съответната държава или регион. Разбирането на Съдът на Европейския съюз за "обща опасност" е сходно с признаването в съдебната практика на Европейския съд по правата на човека във връзка с член 3 от Европейската конвенция за правата на човека на възможността да се твърди, че дадено лице е изложено на реална опасност от тежки посегателства просто поради присъствието му в ситуация, характеризираща се с изключително висока степен на насилие и реална заплаха за ограничаване на негови основни човешки права В Ръководство, издадено от Европейската служба за подкрепа в областта на убежището от месец юни 2019г. са цитирани две съдебни решения относно следните фактори, които трябва да бъдат взети под внимание при преценяване на нивото на насилие: смърт и наранявания сред цивилното население в резултат на битки, включително възможна времева динамика на броя на смъртните случаи и нараняванията, брой на вътрешно разселените лица, основни хуманитарни условия в центровете за разселени лица, включително снабдяване с храна, хигиена и безопасност, и степен на "провал на държавата" в гарантирането на основна материална инфраструктура, ред, здравеопазване, снабдяване с храна, питейна вода.

Анализирани са Справка с вх. № ЦУ-1841/23.08.2024 г. и Справка с вх. № ЦУ-1852 от 27.08.2024 г., изготвени от дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС относно актуалното положение в С. и конкретно област Х. - районът, в който е живял кандидатът за международна закрила. Посочено е, че сирийското правителство (режимът на Б. А.) контролира над 60% от общата територия на страната, включително центъра, средиземноморското крайбрежие и южната част. Освен това всички големи градски зони, включително най-големите градове Д., Х., Х. и Х., са разположени в контролираната от правителството зона. Контролът се осъществява с помощта на различни вътрешни сили за сигурност, а свързаното с конфликт насилие е спорадично, но съществува риск за сигурността поради произволни арести, насилствени изчезвания и действащи безнаказано въоръжени и престъпни групи. От 2020 насам международното внимание до голяма степен се измества от С., като конфликтът се смята за такъв, който се намира в състояние на застой. Въпреки че има малко опити за промяна на статуквото, фронтните линии остават относително стабилни и никоя от враждуващите страни не започва нова продължителна офанзива за превземане на територия. Посочено е, че мрежата от обществени центрове на Върховния комисариат за бежанците на ООН (ВКБООН) в С. е фундаментална за Стратегията за защита и решения на ВКБООН в С., извеждайки на преден план участието на общността, достигайки до засегнатото население и оценявайки рисковете и уязвимостите за закрила. Стратегията за защита

и решения на ВКБООН използва подход на участие по възраст, пол и многообразие, идентифицира ресурсите на общността, отговаря на приоритетните потребности, изразени от общностите, укрепва мрежите за взаимопомощ на общността. К. е град в Североизточна С. на сирийско-турската граница, граничещ с [населено място] в Турция. През града минава река Ј., а при преброяването през 2004 г. броят на населението на К. е отчетен на 184 231 души. Градът е административната столица на окръг К. в провинция Х. (административен център на окръг К.), състоящ се от 92 населени места с общо население от 232 095 души (данни от 2004 година). К. е фактическа столица на Автономната администрация на С. и Източна С. (А.), до преместването на столицата в А. И.. През 2022 г. официалното сирийско правителство контролира голяма част от центъра на града, както и значителна селскостопанска зона на юг, включително летището, граничния пункт, различни правителствени сгради и много жилищни квартали. Правителството все още организира производството и разпределението на хранителни стоки в южната селскостопанска зона и организира полети между К. и други сирийски градове, както и до ливанската столица Б.. По-голямата част от града обаче се намира под административното управление на Автономната администрация на С. и Източна С. (А.).

Във връзка със ситуацията със сигурността в населеното място, в което е живял М. А. Д. в С. от ответника е установено следното: В периода 1 август 2022 г. - 28 юли 2023 г. в окръг К. са отчетени общо 145 свързани със сигурността инцидента, класифицирани както следва: "битки" - 20, "експлозии/дистанционно насилие" - 98, "насилие срещу цивилни" - 27. На 19 август 2024 г. най-малко един човек е убит, а друг е ранен при предполагаем удар на турски дрон срещу [населено място] в Североизточна С. (Р.). "Един човек загива, а друг е ранен в резултат на удар на турски дрон близо до болницата за сърдечни и очни заболявания в[жк]в [населено място]", съобщава Сирийската обсерватория за правата на човека (S.), базиран във Великобритания военен наблюдател. Турското министерство на отбраната все още не е коментирало атаката, но Турция извършва въздушни удари срещу кюрдските сили в С. С., заради предполагаеми връзки с Кюрдската работническа партия (П.). От съдържащата се актуална информация в Справка с вх. № ЦУ1841/23.08.2024 г. и Справка с вх. № ЦУ-1852 от 27.08.2024 г. се констатира, че към настоящия момент не са налице данни за наличието на вътрешен или международен въоръжен конфликт на цялата територия на С.. Съществуват спорадични инциденти водещи до насилие, но не могат да се оцени като въоръжен конфликт и не са в състояние да предизвикат масов ефект. Дори и да се приеме, че поожението в страната е несигурно и напрегнато, същото не може да се определи като безогледно насилие във всички части на държавата. В тази връзка следва да се отбележи, че не трябва да се очаква, че което и да е правителство може да гарантира сигурността на всички граждани в дадената страна. С оглед на съдържащата се информация относно държавата по произход на търсещия международна закрила и конкретно в К. и провинция Х. и въз основа на факторите, които трябва да бъдат взети под внимание при преценяване на нивото на насилие: смърт и наранявания сред цивилното население в резултат на битки, включително възможна времева динамика на броя на смъртните случаи и нараняванията, брой на вътрешно разселените лица е налице извод, че самото присъствие на цивилно лице в района на К. и провинция Х. не би било достатъчно за установяване на реален риск от тежки посегателства по смисъла на конвенцията и закона.

С оглед на горното и въз основа на съдържащата се информация в цитираните справки от ответника е прието, че не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 30 януари 2014 г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл. 15, б. „в" от Директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка <:

прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно постановеното от С. Решение от 17 февруари 2009 г., наличието на подобна заплаха по изключение може да се; счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самият факт на пребиваване, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Изложените мотиви в постановеното на 17 февруари 2009 г. Решение на Съда в Л. по дело № С - 465/07, на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83/ЕО (Директива 2011/95/ЕС), касаещи силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт, се преценява от компетентните национални органи, до които е подадена молбата, или съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на подобна молба. Изрично в тълкуването е признато правото на преценка за силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт. Направен е извода, че за М. А. Д. не съществува реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, поради което искането за международна закрила и в тази част е неоснователно. Същевременно съгласно нормата на чл. 9, ал. 5 от ЗУБ - Хуманитарен статут може да не се предостави, когато в една част на държавата по произход не съществува реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства, при което той може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно да се очаква да се установи там. За да се определи, че вътрешната закрила е налична в определена част от страната на произход на кандидата, трябва да се вземе предвид общата ситуация в съответната част на С., както и индивидуалните обстоятелства на кандидата, като последствията О" напускането на държавата по произход също трябва да бъдат взети под внимание. Посочено е, че М. А. Д. такава територия се явява област Х., където е заявил, че в момента пребивават неговите родители, братя и сестра.

Маркирано е, че съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на съда в Л., колкото по-голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по-слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него, която се изисква за търсенето на субсидиарна закрила. Предвид оценяването, че в конкретния случай няма добре обосновани опасения от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в С. следва да е изключително каквото видно от цитираната информация за обстановката там то не е. Съгласно последното и най-актуално Ръководство за С. от 2024 г., изготвено от Агенцията на Европейския съюз в областта на убежището, публикувано на 15.04.2024 г. е налице следната информация касаеща сирийските граждани завръщащи се в държавата си по произход: съобщава се, че завърналите се лица, които не са участвали в опозиционни дейности и са напуснали С. само поради войната, не са се сблъскали с проблеми при завръщането си, освен ако някой в тяхно отсъствие не ги е докладвал на властите, твърдейки, че са участвали например в дейности, противопоставящи се на режима. Независимата международна анкетна комисия за Сирийската арабска република (UNCOI) е установила, че процедурите на място по отношение на връщането варират значително. Съобщава се, че някои завърнали се са били задължени да уредят статута си в центрове за „уреджане на статута" и контролираните от правителството на С. райони, преди да започнат своето завръщане, като по този начин е трябвало да разчитат на членове на семейството или приятели в С., действащи от тяхно име. Други са подали молба за уреджане на статута на граничен пункт или са получили личен достъп до такива центрове, след като са влезли отново в С. по нелегални маршрути. Също така липсата на граждански документи не пречи непременно на самия процес на връщане.

С оглед това е направен извода, че няма обосновани опасения от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на М. А. Д., за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в С. следва да изключително, каквото от съдържащата се информация в горесцитираните и приложени по административната преписка Справки не се установява. Не се констатира и спрямо чужденеца да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на С. и конкретно в населеното място, в което е живял в К. и провинция Х., той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. Към настоящия момент по данни на сирийския гражданин в К., провинция Х. - живеят родителите му, двама от братята му и сестра му. От изложената от чужденеца бежанска история не се установи да е бил преследван или да има бъдещ риск от преследване от страна на държавата, както и не се констатираха негативни последици спрямо него. Прието е също, че за М. А. Д. липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. б от ЗУБ. Кандидатът не е заявил член от семейството му да има предоставен статут в Република България. От друга страна е съобразено писмено становище на Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС), с което се ВЪЗРАЗЯВА по молбата за статут. Има позоваване на чл. 12, ал. 1, т. 6 от ЗУБ - статут на бежанец не се предоставя на чужденец за когото има сериозни основания да се предполага, че представлява заплаха за националната сигурност и на чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ - хуманитарен статут не се предоставя на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че представлява заплаха за обществото или за националната сигурност.

Ответникът е посочил, че съгласно разпоредбата на чл. 4, ал. 3 от ЗУБ чужденец, влязъл в Република България, за да поиска закрила, или който е получил закрила, не може да бъде връщан на територията на държава, в която са застрашени неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение и/или убеждение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Ал. 4 на чл. 4 от ЗУБ указва, че от правата по ал. 3 не може да се ползва чужденец, получил закрила, за когото има основания да се смята, че представлява опасност за националната сигурност или който, веднъж е осъждан с влязла в сила присъда за тежко престъпление, представлява опасност за обществото.

С оглед това в цялост е отхвърлена молбата за закрила.

В съдебното производство е представена нова актуална справка за страната по произход от 08.04.2025г., както и съдебна практика на ВАС, че в С. няма въоръжен конфликт или безогледно насилие.

ПРИ ТАКА УСТАНОВЕНАТА ФАКТИЧЕСКА ОБСТАНОВКА СЪДЪТ НАМИРА ОТ ПРАВНА СТРАНА СЛЕДНОТО:

На първо място съдът приема, че оспореното по делото решение е постановено от компетентен орган –председателят на ДАБ, предвид правомощията на този орган по чл.75, ал.1 ЗУБ. С оглед изложеното се прави изводът, че ответникът е надлежен орган и е постановил валиден административен акт.

В административното производство са спазени регламентиранията правила в чл. 58 и следващите от ЗУБ – приета е молба за международна закрила, лицето е уведомено на разбираем за него език относно процедурата, която следва, проведено е интервю в присъствието на преводача. Лицето не е заявило никакви опасения от преследване, точно обратното –споделило е, че е напуснало страната си поради икономически съображения и не е било в армията, защото е следвало. Кандидатът е бил 6 месеца в Турция, от където нелегално е влязъл в РБ. Изрично заявява, че в С. не е имал етнически или религиозни, или каквито и да е други проблеми. Не е служил в армията,

защото е бил в университет /последно в 3 курс/. Подчертава, че в града, където е живеел няма никакви проблеми. Няма сражения, работил е и като фризьор. Подчертава, че е напуснал страната си поради икономическата ситуация, няма работа и не може да следва. Живеел е под наем.

В хода на съдебното производство е изисквана информация във връзка със становище на ДАНС справка с регистрационен №Т-2843 от 29.10.2024г.. Видно от същата лицето е заявило твърдения за това, че признава само като религия исляма, поради което е оценено като такова с консервативни възгледи и опасност от възприемане на радикални норми. С оглед това ДАНС възразява да му се предостави статут /л.108/.

С оглед изложеното - СЪДЪТ НАМИРА на първо място, че оспореното решение, в частта му относно отказа за предоставяне статут на бежанец на жалбоподателя е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон. Правилен е изводът на административния орган за липсата на материално-правните предпоставки за прилагане на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Съгласно цитираната разпоредба статут на бежанец в РБ се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. В рамките на административното производство кандидатът за закрила не е заявил причини, които да обосноват наличието на основателен страх от преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. От страна на кандидата за закрила НЯМА изложени факти и обстоятелства за формиран у него страх от общата обстановка на несигурност в С., както и предположения, че във всеки един момент можело да избухнат военни стълкновения. От друга страна –няма данни за конкретно преследване по някоя от причините, изчерпателно посочени в чл. 8, ал.1 от ЗУБ. Няма твърдения за наличието на осъществено спрямо лицето „преследване“ съгласно легалната дефиниция, дадена в чл. 8, ал. 4 от ЗУБ. Не са налице и предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по реда на чл. 8, ал. 9 ЗУБ, съгласно който, за бежанци се смятат и членовете на семейството на чужденец с предоставен статут на бежанец, при условие че семейните връзки предшества влизането на чужденеца на територията на страната. Липсват твърдения, че негов член или на семейството му да е получил бежански статут на българска територия.

В останалата част на решението касателно отказа за предоставяне на хуманитарен статут -административният орган също не е допуснал нарушение на материалния закон. Обсъдил е обстановката в страната на произход на чужденеца, като е извършил преценка на необходимостта от прилагане на разширенията, дадени с Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейските общности, по тълкуването на член 15, буква "в" от Квалификационната директива, респективно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Изложил е съображения, че видно от информацията в приложената справка на Дирекция "Международна дейност" на ДАБ - МС, положението на територията на страната в редица сфери и области, включително и по отношение на сигурността продължава да бъде влошено, поради което е приел за установени предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Тези изводи на ответника напълно се споделят от състава без необходимост от преповтарянето им, както и по тях спор няма.

По преписката е писмо от ДАНС , с което се възразява по отношение предоставянето на статут. същото е мотивирано с приложената справка. Според чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ, хуманитарен статут не се предоставя на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че представлява заплаха за обществото или за националната сигурност. Цитираната законова норма представлява транспониране на разпоредби на Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети

държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила (Директива 2011/95/ЕС).

В член 17 от Директива 2011/95/ЕС са предвидени хипотези на изключване, като в параграф 1, буква "г" от същия е регламентирано, че гражданин на трета държава или лице без гражданство се изключват от кръга на лицата, които отговарят на условията за субсидиарната закрила, ако съществуват сериозни основания да се счита, че съответното лице представлява заплаха за обществото или за сигурността на държавата-членка, в която се намира.

Наличието на предвидените в Директивата разумни (респ. сериозни) основания лицето да бъде разглеждано като заплаха за националната сигурност на държавата-членка, в която се намира, представляват основание за отказ на същото да се предостави хуманитарен статут и по смисъла на българското законодателство.

Същевременно с Решение на Съда (първи състав) на Европейския съюз от 22 септември 2022 година, постановено по дело C-159/21 с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС, е прието, че: "(т. 2) Член 4, параграфи 1 и 2, член 10, параграфи 2 и 3, член 11, параграф 2 и член 45, параграф 3 от Директива 2013/32 във връзка с член 14, параграф 4, буква а) и член 17, параграф 1, буква г) от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която когато органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, са констатирани с немотивирано становище, че дадено лице представлява заплаха за тази сигурност, решаващият орган е длъжен системно да отказва да предостави субсидиарна закрила на това лице или да отнема предоставената по-рано международна закрила на същото лице, като се основава на споменатото становище."

Въз основа на изложеното не е спорно по делото, че в писмо на л.108 ДАНС, е посочено, че на основание чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС, ДАНС възразява да бъде предоставена закрила в Р. България. Посоченото писмо становище, ведно със справката представлява мотивирано такова. В действителност ответникът няма собствени изводи и коментари по отношение на посочената справка, но я е възприел изцяло с мотива, че само ДАНС може да направи преценка дали дадено лице е опасно за националната сигурност, което е така, но и обстоятелството, че в решението има позоваване на справката - означава, че мотивите в нея са и мотиви на ответника.

Не е спорно, че в Решение на СЕС от 22 септември 2022 година, постановено по дело C-159/21, се посочва, че "... единствено решаващият орган, под съдебен контрол, е този, който трябва да направи преценка на всички релевантни факти и обстоятелства, включително свързаните с прилагането на членове 14 и 17 от Директива 2011/95, след извършването на която да приеме решение", поради което съдът намира, че такава преценка е направена с изцяло кредитирането на справката от ответника. Следва да се подчертае, че констатациите, както на ответника, така и на съда по отношение на това писмо от ДАНС и тази конкретна справка – се свеждат до въпроса, че е мотивирана и обоснована, поради което изложеното в нея следва да се зачете и оформя хипотезата на правилното приложение на чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ. Отделно рестрикцията по чл.12, ал.2 т.4 от ЗУБ е именно с цел защита на правата на останалите субекти пред евентуалните права на търсещия закрила и представлява една гаранция за непотъпкването им. В действителност по тази справка не може да се осъществи някакъв конкретен анализ и проверка нито от ответника, нито от съда именно с оглед специалните познания, които притежават

служителите на ДАНС. Тяхната преценка обаче е обоснована, изразено е притеснение, породено от конкретни обстоятелства, поради което е правилен отказ и в посочената част на ответника. В този смисъл съдът намира, че изцяло са осъществени и критериите на член 17 от Директива 2011/95/ЕС за отказ да се предостави хуманитарен статут при сериозни опасения за националната сигурност. Тези опасения произтичат от преценката на нарочен орган, мотивирани са, не са произволни и необосновани. Видно от представената нова справка от 08.042025г. за С. макар обстановката да е динамична и несигурна, да има актове на насилие, същите са спорадични. Наблюдава се завръщане на една част от напусналите страната лица, както и съгласно трайната съдебна практика няма безогледното насилие в С. /по адм.дело №11636/24г., 10324/24г./ Проблемите по скоро са от хуманитарен и икономически характер-така, както изрично лицето е заявило като причина за напускане на страната. Отделно същото е пребивавало над 6 месеца в Турция, която следва да се счита за трета сигурна държава.

Следователно и решението му в частта за отказ да се предостави хуманитарен статут е правилно и законосъобразно и следва да се остави в сила, като жалбата предвид цялостната ѝ неоснователност – трябва да се отхвърли.

Водим от горното Административен съд София град, I отделение, 47 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на М. А. Д. ЛНЧ [ЕГН] търсец закрила от С. срещу **РЕШЕНИЕ** №11825 от 12.11.2024г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/, с което на основание чл. 75, ал. 1, т.2 вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ вр. с чл. 9 от ЗУБ , във вр. с чл.12, ал.1, т. 6 и чл. 12,ал.2,т.4 от ЗУБ е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, чрез АССГ.

Съдия: